Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφεσίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸν | *Ἐν Ἀθήναις, 21 Σεπτεμβρίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 43*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. *(Συνέχεια).*

— Οὔτε μιὰ καρφίτσα, Γκαγιαρντώ! ἐπεδοκίμασεν ὁ ἄλλος Ἡρακλῆς, πλησιάζων καὶ στεκόμενος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συντρόφου του. Εἴμαστε πατριῶται ὄχι ὅμως λῃσταί. Ἤλθαμεν ἐδῶ γιὰ νὰ ἐλευθερώσωμε ἕνα φυλακισμένο, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ νὰ κλέψωμε ρολόγια. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μας! Δυστυχία 'ς ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ συμμορφωθῇ!

Ἔ, δὲν ἐχωράτευαν οἱ δύο Ἡρακλεῖς... Καὶ οἱ σύντροφοι τοῦ Ζιροφλὲ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν λεηλασίαν.

— Πολὺ καλά! εἶπε μὲ πολλὴν του δυσαρέσκειαν ὁ οἰνοπώλης, ἀφίνων εὐπειθῶς τὸ ὡρολόγι ἐκεῖ ὅπου τὸ ηὗρε· ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς πατριώτας νὰ ἐκδικηθοῦν ἕνα ἀριστοκράτην... πολὺ καλά!

— Ἐγὼ φταίω, ποῦ ἄφισα τὴ δουλειά μου γιὰ νὰ ἔλθω μαζί σας! εἶπεν ἕνας ἄλλος.

Καὶ μουρμουρίζων καθεὶς ἔσπευδε νὰ «συμμορφωθῇ» μὲ τὴν διαταγὴν τῶν δύο σωματοφυλάκων, τοὺς ὁποίους ὁ Μπόμπης ηὐχαρίστησε διὰ θερμῆς χειραψίας.

Ἐντὸς πέντε λεπτῶν, τὰ δέματα ἐλύθησαν καὶ τὰ κλοπιμαῖα ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των. Ἡ εὐθυμία ὅμως καὶ ἡ ἐγκαρδιότης ὑπεχώρησαν εἰς μίαν γενικὴν δυσαρέσκειαν καὶ ψυχρότητα. Καθεὶς ἐσκέπτετο τώρα νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸν πένθιμον ἐκεῖνον πύργον, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε κἂν τὸ δικαίωμα νὰ λεηλατήσῃ.

Ὁ Μπόμπης, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τὴν μεταβολὴν τῶν διαθέσεων, ἠθέλησε τότε νὰ δείξῃ εἰς τὸν Ζιροφλὲ τὴν περίφημον ἐπιστολὴν τοῦ τυφλοῦ· ἀλλ' ὁ οἰνοπώλης δὲν ἐφάνη διόλου πρόθυμος. Ἐπωφεληθεὶς μάλιστα μιᾶς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δύο σωματοφύλακες εἶχον ἀπομακρυνθῇ καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν ἀκούσουν, εἶπε σιγὰ εἰς τὸν μικρὸν τζόκεϋ:

— Μπόμπη, εἶσαι ἀνόητος!.. Μ' αὐτὴ τὴν ἀμείλικτη τιμιότητά σου, διέθεσες ἐναντίον σου ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἄλλο δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ σὲ βοηθήσουν. Ἂν θέλῃς τώρα νὰ κούσῃς τὴ συμβουλή μου, μὴν ξαναμιλήσῃς γιὰ τὸν τυφλὸ γέρο σου καὶ γιὰ τὰ γράμματά του, γιατὶ κανένας δὲν ἔχει πιὰ ὄρεξι νὰ σκοτισθῇ.

«Δυστυχία 'ς ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ συμμορφωθῇ!..»
(Σελ. 341, στ. α')

Καὶ μετὰ τὴν παραίνεσιν αὐτήν, ὁ Ζιροφλὲ ἔκαμε μεταβολὴν καὶ, ἀφίσας τὸν μικρὸν τζόκεϋ *κόκκαλο*, ἐπῆγε νὰ ζεύξῃ τάλογα εἰς τὸ κάρρον, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Παρίσι τὸ γρηγορώτερον.

Οἱ δύο σωματοφύλακες.

Ὁ Μπόμπης ἔμεινεν ὁλομόναχος, ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τοὺς πρώην φίλους καὶ μὴ γνωρίζων πλέον τί νὰ κάμῃ.

Μὲ τὰς ἰδίας του μόνον δυνάμεις, ἀβοήθητος, ποτὲ δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ τυφλοῦ, εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἐκεῖνο τοῦ Σαραντῶν, ὅπου ἤξευρεν ὅτι εὑρίσκετο τώρα.

Τοῦτο ἐσκέπτετο περίλυπος, ὅταν ἠσθάνθη ἔξαφνα ἕνα τεράστιον βάρος ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ἤκουσεν ἕνα γέλιο ἠχηρόν.

Ἦτο ὁ Γκαγιαρντώ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε:

— Ἔ, μικρε!.. τί κατσούφιασε μοῦτρα εἶνε αὐτά;... Ἂν ἔχῃς τίποτα, πές μας το κ' ἐδῶ εἴμαστε! Ἀλήθεια, Πορτμπέφ;

— Ἀλήθεια, Γκαγιαρντώ! ἀπεκρίθη ὁ δεύτερος Ἡρακλῆς, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε

«Ἅμα κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὰς πρώτας λέξεις, ὁ Μπόμπης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς» (Σελ. 334, στ. β')

νὰ πλησιάσῃ τὸν Μπόμπην. Ἐδῶ εἴμαστε!

Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὰ καλὰ αὐτὰ λόγια, ὁ μικρὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ὑπόθεσίν του εἰς τοὺς δύο σωματοφύλακας.

Τοῖς εἶπε λοιπὸν πόσον διακαῶς ἐπεθύμει νὰ σώσῃ τὸν τυφλὸν γέροντα καὶ τοὺς ἔδειξε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναπαλύψῃ εἰς τὴν ἑστίαν.

Οἱ δύο Ἡρακλεῖς δὲν ἤξευραν γράμματα· ἀλλ' ἅμα ὁ Μπόμπης τοὺς ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολήν, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν, ἀνταποκρινόμενοι καὶ συμπληροῦντες ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὴν φράσιν, κατὰ τὴν συνήθειάν των:

— Ἀ, μὰ εἶνε φῶς φανερό!

— Ὁ γέρος σου βρίσκεται στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Σαραντῶν!

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν τὸν βρήκαμ' ἐδῶ!

— Ὥστε λοιπόν, συνεπέρανεν ἡσύχως ὁ Πορτμπέφ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο διὰ τὸ ἁπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ἐπιθυμῆς τόσο νὰ τὸν ἰδῇς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾷς στὸ Σαραντών.

Ὁ Μπόμπης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀπιθαρρυντικῶς.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ κατώρθωνα μονάχος μου! εἶπε.

Οἱ δύο ἀχθοφόροι ἀντήλλαξαν παχὺ βλέμμα, διὰ τοῦ ὁποίου συνεννοήθησαν τελείως, καὶ ὁ Γκαγιαρντὼ ἀνήγγειλε:

— Καλέ, ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ πᾷς μονάχος σου στὸ Φρενοκομεῖον; Βέβαια ποῦ δὲν θὰ τὸ κατώρθωνες νὰ μπῇς, γιατὶ οἱ τρελλοὶ φρουροῦνται καλὰ καὶ αὐτὸς ὁ κύριος κόμης, ποῦ μοῦ φάντηκε πολὺ πονηρός, θὰ ἔλαβε τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μὴν πλησιάζουν εὔκολα τὸ γέρο θειό του. Ἔννοια σου ὅμως, καὶ μεῖς εἴμαστε ἐδῶ! Ἀφοῦ θέλῃς νὰ ἰδῇς τὸν τυφλὸ γέρο, νὰ σὲ κάμωμε νὰ τὸν ἰδῇς, μακάρι κι' ἂν πρόκειται νὰ ρίξωμε κάτω τὰ τείχη τοῦ Φρενοκομείου τοῦ Σαραντών, ὅπως κατέρριψαν τὴν Βαστίλλης. Ἀλήθεια, Πορτμπέφ;

— Ἀλήθεια, Γκαγιαρντώ!.. Ἔννοια σου, μικρέ, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσωμε ἔτσι.

Ἰδοὺ διατί τὸ σηματοστόλιστον ἅρμα τοῦ Ζιροφλὲ ἐξεκίνησε διὰ τὸ Παρίσι μὲ εἰκοσιδύο μόνον ἐπιβάτας, ἀντὶ τῶν εἰκοσιπέντε ποῦ εἶχε φέρει εἰς τὴν Καμπανίαν.

Ὁ Ζιροφλὲ ἐπεχείρησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Μπόμπην, ὅταν ὁ μικρὸς τζόκεϋ τῷ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ μὲ τοὺς δύο ρωμαλέους φίλους του εἰς τὸ Σαραντών. Τῷ ὑπενθύμισε μάλιστα τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀπέναντί του. Ἀλλὰ πρὸ τῶν βλεμμάτων, τὰ ὁποῖα τῷ ἐτόξευσαν οἱ δύο Ἡρακλεῖς, ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴ ἐπιμείνῃ, καὶ ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων.

Οὕτως ὁ Μπόμπης ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Γκαγιαρντὼ καὶ τὸν Πορτμπέφ. Μετ' ὀλίγον ἔφυγαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὸν Μαῦρον Πύργον καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Σαραντών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΧΩΝΕΥΣΙΣ

Ἡ δρεξις μᾶς ἔρχεται ἐνῶ τρώγομε

Τὸ Φρενοκομεῖον τοῦ Σαραντὼν ἦτο, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μεγάλη οἰκοδομή, καλύπτουσα ἔκτασιν ἡμισείας περίπου λεύγας. Ἐκεῖ-μέσα ἦσαν κλεισμένοι ὄχι μόνον τρελλοί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ φρόνιμοι, τοὺς ὁποίους οἱ συγγενεῖς ἢ οἱ ἰατροὶ των εἶχαν κατορθώσῃ νὰ ἐγκλείσουν, παραστήσαντες αὐτοὺς ὡς παράφρονας.

Ἡ μέθοδος, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη, ὁ κόμης Μουσύ, διὰ νὰ παλλιαχθῇ ἀκινδύνως ἀπὸ τὸν γέροντα θεῖόν του, ἦτο πολὺ ἐν χρήσει μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅσων ἐπεθύμουν νὰ ἐξαφανίσουν ἕνα ὀχληρὸν συγγενῆ, ἐπαφθαλμιῶντες τὴν περιουσίαν του. Διότι ὅταν τὰ εἶχεν καλὰ μὲ τὴν Αὐλήν, εὐκολώτερα ἀπὸ ἔνταλμα συλλήψεως καὶ φυλακίσεως, ἠμποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν ἄδειαν εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Φρενοκομεῖον, εἰ δὲ δυστυχεῖς, ὅσοι εἰσήγοντο οὕτως, ἔμειναν ἐκεῖ φυλακισμένοι, μακρὰν τοῦ κόσμου, ὅσον καιρὸν ἤθελαν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ Φρενοκομεῖον τοῦ Σαραντὼν ἐφρουρεῖτο τόσον καλά, ὅσον καὶ ἡ Βαστίλλη.

Οἱ δύο ἀχθοφόροι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠγνόουν αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ ἐξέθεσαν εἰς τὸν Μπόμπην καθ' ὁδόν. Ἀλλ' ὁ μικρὸς τζόκεϋ δὲν ἐκλονίσθη ἀπὸ τὰς προβλεπομένας δυσκολίας, ἔχων πλήρη πεποίθησιν εἰς τοὺς φίλους του. Ἄλλως τε καὶ αὐτοὶ τὸν ἐνεθάρρυναν μὲ τὰ στεῖα των.

— Μὴ σὲ μέλῃ, καὶ θὰ τὰ καταφέρωμε. Κι' ὁ διάβολος νὰ βάλῃ τὴν οὐρά του, ἐμεῖς θὰ τοῦ τὴν κόψουμε.

— Μ' ἂν αὐτὸ τὸ Φρενοκομεῖο ἔχει γύρω-γύρω τείχη ψηλά;

— Θὰ πηδήσωμε ἀπὸ πάνω!

— Ἀμὴ τοὺς φρουρούς;... τοὺς στρατιώτας;...

— Θὰ τοὺς φᾶμε! Ἀλήθεια, Πορτμπέφ,

— Ἀλήθεια, Γκαγιαρντώ.

Ἐμπρὸς λοιπόν, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Ὁ Μπόμπης ἦτο περιχαρὴς καὶ πλήρης ἐμπιστοσύνης. Ἡ δὲ μόνη σκιὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν του ἦτο ἡ πεῖνα... ἡ φοβερά, ἡ τρομερά, ἡ ἀπερίγραπτος πεῖνα τῶν δύο συντρόφων του.

Καὶ αὐτὴ ἐξεσποῦσεν εἰς τὴν ράχιν του, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν τσέπην του. Διότι ὁ Μπόμπης ἔκαμνε τὰ ἔξοδα. Ὅταν ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸν Μαῦρον Πύργον, ὁ μὲν Γκαγιαρντὼ ἐδήλωσεν ὅτι εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του πέντε μόνον σολδία, ὁ δὲ Πορτμπὲφ τρία...κουμπιά. Εὐτυχῶς, ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἦτο πλούσιος. Πρὶν φύγουν ἀπὸ τὴν ταβέρναν, εἶχε ζητήσῃ τοὺς μισθούς του, καὶ ὁ Ζιροφλὲ, διὰ σαρανταοκτὼ ἡμέρας «ὑπηρεσίας», τοῦ εἶχε μετρήσῃ ἑκατὸν σαράντα τέσσαρας λίβρας, ἀντιπροσωπευομένας ἀπὸ πέντε ὡραῖα χρυσᾶ λουδοβίκεια καὶ μερικὰ νομίσματα ἀργυρᾶ.

— Μπᾶ, διάβολε! ἔκραξεν ἐκπληκτος ὁ Γκαγιαρντὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ ἐκείνου· δὲν σὲ εἶχα γιὰ τόσο πλούσιο, παιδί μου!

— Ἀμ μὲ τέτοιους τρεχοὺς στὴν καρρότσα μας, προσέθεσεν ὁ Πορτμπέφ, μποροῦμε νὰ πᾶμε ἕως τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!

«Ὁ Πορτμπὲφ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ παράθυρον.»

Ἀλλὰ δὲν ἐπῆγαν τόσῳ μακράν... Μόλις ἔφθασαν εἰς ἕν χωρίον, ὀλίγας λεύγας μακρὰν τῆς Καμπανίας, οἱ σωματοφύλακες διέκριναν ἐν ἀρκετὰ εὐπρόσωπον πανδοχεῖον κ' ἐπρότειναν νὰ σταθοῦν καὶ νὰ φάγουν «σὰν ἄνθρωποι», ἀφοῦ «τὸν εἶχαν τὸν παρᾶ»...

Ὁ Μπόμπης φυσικὰ ἐδέχθη, ἀφοῦ ἄλλως τε ἐπεινοῦσε καὶ αὐτός, καὶ εἰσῆλθον.

Ἀ, τί πρόγευμα ἦτο ἐκεῖνο! Οἱ δύο σωματοφύλακες κατεβρόχθισαν μίαν ὁμελέταν ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρα αὐγά, δύο μπούτια ἀρνιοῦ, ἕνα φρικασσὲ περιστέρια, δύο ποδαράκια μοσχαρίσια καὶ μία λίτρα τυρί! Φαντασθῆτε τώρα πόσον κρασὶ ἐχρειάσθη διὰ νὰ «πᾶνε κάτω» ὀλ' αὐτά!..

Ὁ Μπόμπης ἔδωσεν ἀπὸ τὰ λεπτά του εἰς τοὺς φίλους του, οἱ ὁποῖοι ἐπλήρωσαν μεγαλοπρεπέστατα τὸν τεράστιον λογαριασμόν, καὶ κατόπιν ἐξεκίνησαν.

Τὸ βράδυ, ἡ ἰδία ἱστορία.

Ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦται ἡ πεῖνα τῶν δύο Ἡρακλέων, ἐφ' ὅσον τὴν ἱκανοποίουν, ἀπεναντίας ηὔξανε, καὶ πολλὰ ἀργυρᾶ νομίσματα ἐκύλισαν πάλιν εἰς τὸ συρτάρι τοῦ ξενοδόχου. Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, βλέπων ἐξαφανιζομένην τὴν περιουσίαν του, ἀνησύχησε καὶ ἐτόλμησε νὰ κάμῃ μίαν μικρὰν παρατήρησιν.

— Ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, εἶπε, τὰ λεπτὰ θὰ μᾶς τελειώσουν πρὶν φθάσουμε στὸ Σαραντώ;

—Καὶ τί τὰ θέλουμε; ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Γκαγιαρντώ· δὲν μᾶς εἶπες, πῶς ἅμα ἐλευθερώσῃς τὸ γέρο σου, θὰ γίνῃς πλούσιος;

—Ναί, βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ Μπόμπης· μ' ἂν δὲν μπορέσουμε νὰ μποῦμε ἀμέσως στὸ Φρενοκομεῖο;... ἂν γίνῃ ἀνάγκη νὰ μείνουμε μερικὲς ἡμέρες στὸ Σαραντών;

—Τί λὲς ἐκεῖ! διέκοψεν ὁ Πορτμπέφ· μὰ δὲν τὰ εἴπαμε; Θὰ τὰ σπάσουμε, θὰ τὰ ρίξωμε κάτω ὅλα καὶ θὰ μποῦμε στὴ στιγμή. Ἀλήθεια, Γκαγιαρντώ;

—Ἀλήθεια, Πορτμπέφ!

Τί νὰπαντήσῃ πλέον ὁ Μπόμπης; Ἐσιώπησε λοιπὸν καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ μετρᾷ εἰς τὸ ἑξῆς τὰ χρήματά του, ἀφίνων τοὺς φίλους του νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν.

Εὐτυχῶς, τὴν τρίτην ἡμέραν ἔφθασαν εἰς τὸ Σαραντών.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, μ' ἔκπληξιν καὶ μὲ χαράν, εἶδεν ὅτι, μ' ὅλα τὰ τεράστια ἐκεῖνα γεύματα, τῷ ἔμειναν ἀκόμη δύο χρυσᾶ λουδοβίκια. Πάλιν καλά!

Μόλις ἔφθασαν, ἐζήτησαν τὸ Φρενοκομεῖον, καὶ ὁ πρῶτος κάτοικος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπετάθησαν, τοὺς ἔδειξε τὴν μεγάλην κιγκλιδωτὴν ἐξώθυραν καὶ τὰ ὑψηλὰ τείχη τοῦ καταστήματος, τὸ ὁποῖον ἠγείρετο κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα.

Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐτριγύρισαν ἀπέξω καὶ ἐπεθεώρησαν τὰ τείχη, τὰ κάγγελα, τὰ ὁποῖα ἐτελείωναν εἰς αἰχμάς, καὶ τοὺς πύργους, οἱ ὁποῖοι τὸ ὑπερήσπιζον κατὰ πάσης ἐπιδρομῆς. Ἔ, δὲν ἦσαν καὶ πολὺ ἐνθαρρυντικὰ αὐτὰ ὅλα!..

Ἅμα ἐτελείωσεν ἡ ἐπιθεώρησις, ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἐκύτταξε τοὺς ἀκολούθους του, περιμένων νὰκούσῃ ἀπὸ αὐτοὺς τὸ σχέδιον τῆς ἁλώσεως. Ἀλλ' ἐφαίνοντο βυθισμένοι εἰς σοβαρὰς σκέψεις καὶ ὁ Μπόμπης δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰς διακόψῃ. Ἐπιτέλους ὁ Πορτμπὲφ ἠτοιμάσθη νὰ ὁμιλήσῃ... Αὐτὸς θὰ τὸ ηὗρε βέβαια... Οἱ ἄλλοι δύο ἐκρεμάσθησαν ἀπὸ τὰ χείλη του...

Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὡμίλησε καὶ εἶπε:

— Ἔ, δὲν πᾶμε τώρα νὰ φᾶμε; Πεθαίνω τῆς πείνας καὶ δὲν εἶμαι ἱκανὸς γιὰ τίποτα, ὅταν τὴν ἔχω ἄδεια.

— Περίεργο! κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀνέκραξεν ὁ Γκαγιαρντώ. Ἔχω μιὰ πεῖνα!..

Ἀπογοητευμένος ἀλλ' ἐγκαρτερῶν, ὁ Μπόμπης ἠκολούθησε τοὺς φίλους του εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον, ὅπου ἔφαγαν, ἔφαγαν, ὡς νὰ ἦσαν νηστικοὶ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν.

Γνωρίζων πλέον τὰς συνηθείας των, ὁ μικρὸς τζόκεϋ δὲν ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ, διαρκοῦντος τοῦ γεύματος, μὲ τὴν ὑπόθεσίν του. Ἀλλ' ὅταν, μετὰ μίαν ὁλόκληρον ὥραν, ἐτελείωσε καὶ αὐτὸ τὸ γεῦμα, ὁ δὲ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου ἐσήκωσε τὰ τελευταῖα πιάτα κ' ἔβαλεν ἐμπρός των μίαν φιάλην μὲ ρακήν, ὁ Μπόμπης ἤλπισεν ὅτι ἐπιτέλους θὰ ὡμιλοῦσαν.

Ὁ Πορτμπὲφ ὅμως καὶ ὁ Γκαγιαρντώ, ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ καθίσματά των, μὲ τὰ πόδια σταυρωμένα, μὲ τὰ πρόσωπα γελαστά, ἐξηκολούθουν νὰ σιωποῦν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥΡΑΝΟΣ μισοσκεπάζεται μὲ σύννεφα, ὁ γλυκὺς μοῦστος ἀποθηκεύεται εἰς τὰ βαρέλια, καὶ τὰ σχολεῖα ἀνοίγουν, διὰ νὰ δεχθοῦν τοὺς μαθητάς. Εἶνε λοιπὸν Φθινόπωρον! Καὶ τίποτε ἄλλο ἂν δὲν μᾶς τὸ ἔλεγε, θὰ ἔφθανε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἡ ὑγρὰ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα, ἡ χλιαρὰ καὶ γεμάτη χαρακτηριστικὰς ὀσμάς, ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τοῦ βρεγμένου χώματος, — τί τρέλλα! — ὡς τὴν δεσπόζουσαν τοῦ μούστου. Ἰδοὺ ἡ ἐποχὴ ποῦ μαγεύει τοὺς ποιητάς. Τὸ Φθινόπωρον μὲ τὰ ξηρά του φύλλα, μὲ τὰ ὡραῖά του χρώματα, μὲ τὰς ἀπεριγράπτους του δύσεις, μὲ τὰς ὁρμητικάς του βροχάς, μὲ τὰ καταπληκτικά του ἀστραπόβροντα, μὲ τὰς γλυκείας του καλοκαιρίας, μὲ τὰς μελαγχολίας του, μὲ τὰς πρωϊνάς του ὁμίχλας, μὲ τὰς μυστηριώδεις του σκιάς... Ἐνθυμεῖσθε ὅμως καὶ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἱστορίαν τοῦ παιδιοῦ μὲ τὰς Ἐποχάς, τὴν ὁποίαν ἔχουν ὅλα τ' Ἀναγνωσματάρια;

«Ἀ, τί ὡραῖο ποῦ εἶνε τὸ Φθινόπωρο!» φωνάζει μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς ἐν ἐκστάσει. «Γράψε το!» τοῦ λέγει ὁ πατέρας του, παρουσιάζων ἐν σημειωματάριον. Καὶ ὁ μικρὸς τὸ γράφει προθύμως. «Ἀ, τί ὡραῖος ποῦ εἶνε ὁ Χειμῶνας!» ἀνακράζει μίαν ἄλλην ἡμέραν. «Γράψε το!» Καὶ τὸ γράφει. Ἀργότερα: «Ἀ, τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ Ἄνοιξις!» Τὸ γράφει καὶ αὐτό. Καὶ ἔπειτα πάλιν: «Ἀ, τί ὡραῖον ποῦ εἶνε τὸ Θέρος!» Ἀλλ' ἀφοῦ ἔγραψε καὶ αὐτό, ὁ πατέρας του τοῦ δείχνει καὶ τὰς ἄλλας, τὰς παλαιὰς σελίδας τοῦ σημειωματαρίου, τὰς ὁποίας ὁ μικρός, μὲ τὴν εὐκολίαν τῆς ἡλικίας του, εἶχε πλέον λησμονήσῃ. «Βλέπεις; τῷ λέγει· τὸ ἴδιο εἶχες εἰπῆ πρὸ τριῶν μηνῶν διὰ τὴν Ἄνοιξιν, τὸ ἴδιο πρὸ ἑξῆς διὰ τὸν Χειμῶνα, τὸ ἴδιο πρὸ ἐννέα διὰ τὸ Φθινόπωρον. Καὶ τὸ ἴδιο λέγεις σήμερα διὰ τὸ Θέρος. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ὅλαι αἱ ἐποχαὶ εἶνε ἐπίσης ὡραῖαι. Καὶ πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὴν εἶνε, ἀφοῦ ὅλας τὰς ἔκαμεν ὁ καλὸς Θεός;»

Βεβαίως, κάθε ἐποχὴ ἔχει καὶ τὸ ἰδιαίτερον θέλγητρόν της. Ὑποθέτω δέ, ὅτι διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ποιηταί, — τουλάχιστον τὰ περισσότερα.. — τὸ ἰδιαίτερον θέλγητρον τοῦ Φθινοπώρου δὲν εἶνε οὔτε τὰ χρώματά του, οὔτε αἱ μελαγχολίαι του· ἀλλὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ τριεσπιθητοῦ σχολείου, ὕστερ' ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἀνάπαυσιν, ἀργίαν καὶ διασκέδασιν. Τὰ παιδιὰ εἶνε πλέον κουρασμένα, διότι τίποτε δὲν κουράζει περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀργίαν καὶ τὴν παρατεταμένην ἀνάπαυσιν. Ἀπὸ τὸν Αὔγουστον ἀκόμη, ἀρχίζουν νὰ ἐπιθυμοῦν ἄλλην ζωήν. Καὶ ἔρχεται ὁ Σεπτέμβριος. Τί χαρά των! Θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πόλιν, θὰ ἐπανεύρουν τοὺς διδασκάλους των, τοὺς συμμαθητάς των, τοὺς φίλους των, τὰ βιβλία των. Θαρχίσῃ ἡ ὡραία ζωὴ τῆς ἐργασίας, τῆς μελέτης, τῶν μαθημάτων, τοῦ Σχολείου, μὲ τὰς παρενθέσεις τῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι τότε εἶνε γλυκύτεραι...

Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ εἶνε γενική. Δὲν κρίνω μόνον ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Ἀκούω καὶ τὰ σημερινὰ παιδιά, βλέπω ἀκόμη τί γράφουν πρὸς τὴν «Διάπλασίν» των. Ὅλα τῳόντι τὰ γράμματα, ποῦ λαμβάνει τώρα ἡ «Διάπλασις», ἐκφράζουν χαρὰν διὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων. Εἶνε καὶ μερικὰ ποῦ ἐκφράζουν λύπην. Ἀλλ' αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ μεγάλα παιδιὰ ἢ κορίτσια, ποῦ ἐτελείωσαν πλέον τὰ μαθήματά των καὶ δὲν πρόκειται νὰ ξαναπάγουν φέτος εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀ, τί λυπημένα ποῦ εἶνε αὐτά! Καὶ μὲ τί παλμοὺς συγκινήσεως ἀναπολοῦν τὸν περσινὸν Σεπτέμβριον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδωσεν αὐτὴν τὴν χαρὰν διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὴν ζωήν των!.. Τὰ μεγάλα αὐτὰ παιδιά, διὰ νὰ εὑρίσκουν ὡραῖον τὸ Φθινόπωρον, ποῦ δὲν τοὺς ἀνοίγει πλέον τὸ Σχολεῖον, πρέπει νὰ γίνουν...ποιηταὶ καὶ νὰ αἰσθανθοῦν τὰς «μελαγχολικάς, πενθίμους του ὡραιότητας...»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

[ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

Τὴν 5ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1812, στὸ Μπορόντινο, μέσα στὴς ἀπέραντες στέππες τῆς Ρωσσίας, οἱ Γάλλοι, ἔπειτα ἀπὸ σφοδρὴ συμπλοκή, κατέλαβαν ἕνα λόφο, ποῦ τοὺς ἔδινε τὴν κατοχὴ τῆς πεδιάδος.

Ἡ ἀκόλουθη ἡμέρα πέρασε χωρὶς μιὰ τουφεκιά, χωρὶς μιὰ κανονιά. Ἡ γαλήνη ὅμως αὐτὴ προμηνοῦσε μεγάλες καταιγίδες.

Οἱ Γάλλοι στρατιῶται, γεμᾶτοι ἀλόμη ἐνθουσιασμό, δὲν προαισθάνονταν τὴν συμφορὰ τῆς ὑποχωρήσεως, ποῦ θὰ τοὺς δεκάτιζε μετὰ ἕνα μῆνα. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀναπαύονταν, ἔτρωγαν ὅ,τι εἶχαν μαζέψει στὸν δρόμο, ἑτοίμαζαν τὰ ὅπλα των καὶ τὸ βράδυ φλυαροῦσαν μὲ τὴν φαιδρότητα ἐκείνη ποῦ χαρακτηρίζει τὸν Γάλλο στρατιώτη. Ρωτοῦσαν εὔθυμοι, σὰν νὰ ἦταν τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα, ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἦταν ζωντανὸς τὴν ἄλλη ἡμέρα. Κανεὶς ἀκόμη δὲν εἶχε ἀμφιβολία γιὰ τὴ νίκη, οὔτε γιὰ τὴν προσεχῆ εἴσοδο 'στὴ Μόσχα.

Τὰ συντάγματα ἐνώνονταν. Σύντροφοι ἀναγνωρίζονταν ἔκπληκτοι, ποῦ ἀνταμώθηκαν τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρικὴ γῆ.

Οἱ παληοί, οἱ καταταγμένοι στὸν στρατὸ ἀπὸ καιρό, διέκριναν ἀνάμεσα στοὺς νεοσύλλεκτους, ποῦ πολλὲς φορὲς εἶχαν πολεμήσει ἤδη σὲ ἄλλες θέσεις, νέους ποῦ τοὺς φαντάζονταν ἀκόμη στὴ Γαλλία, στὴν ἔπαυλι τοῦ χωριοῦ.

Καὶ ὅλοι ἐώρτσζαν αὐτὴ τὴν ἀναγνώρισι φαιδροί, ἀμέριμνοι γιὰ τὴν αὔριον. Ὁ πόθος τῆς δόξας ἔφλεγε ὅλες τὶς ψυχές.

Ἔξαφνα ἕνας στρατιώτης τοῦ 9ου λόχου τῶν ἐλαφρῶν, ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ κοντὰ στὴ Βιτέπσκη εἶχαν ὑποστηρίξει μιὰ ἡρωϊκὴ μάχη κατὰ τοῦ ρωσσικοῦ ἱππικοῦ, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν :

—Ἔ! Ἰάκωβε. Εἶσαι τόσο ἀπορροφημένος ἀπὸ τ' ἀστεῖα σου, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Πέτρο, τὸν ἀδελφούλη σου ;

— Πέτρο! ἀδελφέ μου!

Ἀλλ' ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναφώνησι αὐτή, ὁ Ἰάκωβος ἄλλαξε τόνο.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπε. Δὲν ἐγκατέλειψες τοὺς γονεῖς μας, δὲν ἔφυγες πρὶν κληθῆς! Τί θὰ ἔλεγαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα!

— Ἀλλοίμονο, ὄχι Ἰάκωβε! Δὲν ἔφυγα πρὶν κληθῶ. Μὲ πῆρε ἡ στρατολογία, ποῦ γιὰ νὰ προμηθεύη στὸ στράτευμα τοὺς ἄνδρας ποῦ ἀπαιτοῦνται γιὰ μία ἐκστρατεία τόσο μακρινή, παίρνει καὶ ἀπὸ πὰς τάξεις τῶν νεωτέρων, ποῦ πίστευαν, ὅτι δὲν θὰ ἔφευγαν ἀκόμη. Ὅσο γι' αὐτό, ποῦ εἴπαν οἱ γονεῖς μας, τὸ μαντεύεις. Δὲν εἶνε ἀλήθεια; Τοὺς γνωρίζεις καλά, ὅπως κι' ἐγώ. Ἡ μητέρα ἔχυνε σιωπηλὰ δάκρυα καὶ τὰ σκούπιζε μὲ τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της, ἐνῷ μαγείρευε τὸ φαγητὸ στὴ χύτρα. Ὁ πατέρας προσπάθησε καπνίζοντας νὰ κρύψη τὴ θλῖψι του καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε·

«— Παιδί μου, τί νὰ γίνη, εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπομένη κανεὶς ὅ,τι δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγη. Ἀφοῦ εἶνε ἡ σειρά σου, πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσης καὶ νὰ κάμης τὸ καθῆκον σου, ὅπως κάθε καλὸς Γάλλος ξέρει νὰ τὸ κάνη μπροστὰ στὸν ἐχθρό. Κι' ἂν ζοῦμε στὰ γηρατειά μας ἔρημοι, μακρυὰ ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιά μας, ἂς μᾶς παρηγορῇ τοὐλάχιστον ἡ σκέψις ὅτι αὐτὰ θὰ τιμήσουν παντοῦ τὸ ὄνομα Μπρικού, ποῦ ἂν καὶ εἶνε ὄνομα ἁπλοῦ χωρικοῦ, μᾶς κληροδοτήθηκε ἀπὸ τοὺς πατέρας μας ὡς σύμβολον τιμιότητος καὶ χρηστότητος.»

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν ἡ τελευταῖες του παραγγελίες.

Σὲ δυὸ ἡμέρες τοὺς ἀποχιρέτησα.

— Μὰ πῶς δὲν συναντηθήκαμε καθόλου τόσον καιρό;

— Δὲν εἶνε παράξενο. Ὁ λόχος μου ἦταν ὀπισθοφυλακή. Καὶ ἂν ὅλα τὰ στρατεύματα δὲν συγκεντρώνονταν ἐδῶ γιὰ τὴ μεγάλη ἐπίθεσι, δὲν θὰ ὑποπτευόσουν ποτὲ τὴν παρουσία μου στὴ Ρωσσία. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀγνοοῦσα τὴ δική σου, γιατὶ τὰ γράμματά σου, πρὶν φύγω ἀκόμη, μᾶς εἶχαν πληροφορήσει γιὰ τὸ σῶμα σου. Θέλησα λοιπὸν τὴ λίγη αὐτὴ ὥρα τῆς ἐλευθερίας, ποῦ μᾶς ἔδωσαν, νὰρθῶ σὲ σένα. Ζήτησα τὸν Θεὸ τῶν ἐλαφρῶν καὶ νά με!

Φαντάζεται κανεὶς πόση ἦταν ἡ εὐτυχία τῶν δύο ἀδελφῶν, ποῦ ἀνταμώθηκαν σὲ μιὰ τέτοια στιγμή! Ἤπιαν μαζὶ καὶ συμφώνησαν νὰ συναντηθοῦν καὶ μετὰ τὴ μάχη, ἂν θὰ τοὺς ἦταν δυνατόν.

— Ἂν εἴχαμε τὴν τύχη, εἶπε ὁ Ἰάκωβος, νὰ ἐνεργήσουν οἱ λόχοι μας μαζί.

— Γιατὶ ὄχι; Ἡ ἐπίθεσις ἐπίκειται. Καθὼς φαίνεται, τὸ πεζικὸ θὰ εἶνε συμπυκνωμένο. Ἂν δὲν εἴμαστε πλάϊ, ἡ ἀπόστασις, ποῦ θὰ μᾶς χωρίζη, δὲν θὰ εἶνε βέβαια μεγάλη καὶ θὰ ξαναϊδωθοῦμε. Καλὴ ἀντάμωσι!

Καὶ ὁ Πέτρος φεύγοντας ἔσφιξε μὲ ἀφοσίωσι τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὴν πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα τὸ πυροβολικὸ ἐβρόντησε ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα. Ἡ μάχη στὴς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μόσκοβα ἐπροαναγγέλθη αἱματηρά. Δυὸ μάζες ἀνθρώπων θὰ συγκρούονταν. Στοὺς 140,000 ἄνδρας τῆς ρωσσικῆς στρατιᾶς, ὁ Ναπολέων εἶχε ν' ἀντιτάξη τώρα μόνον 127,000, ἀπὸ 400,000 ποῦ εἶχε στρατολογήσει. Τόσο ἡ πορεῖες εἶχαν ἐξασθενήσει τὸ στράτευμά του.

Οἱ Γάλλοι ἐκυρίευσαν τὸ Μπορόντινο καὶ τὴ θέσι αὐτὴ δὲν τὴν ἐγκατέλειψαν πιά.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Πέτρος εἶδαν μὲ μεγάλη χαρὰ τοὺς λόχους των νὰ ἑνώνωνται. Πολεμοῦσαν σχεδὸν πλάϊ, σὲ τόση λίγη ἀπόστασι, ὥστε θὰ μποροῦσαν καὶ νὰ συνομιλοῦν ἂν δὲν βρίσκονταν ὑπὸ τὰ ὅπλα.

«Ὁ Πέτρος εἶχε τὰ μάτια κλειστά...»

Ἡ κατάληψις τοῦ Μπορόντινο ἦταν ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς μάχης.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ συνετὴ αὐτὴ ἐπίθεσι κατὰ τοῦ δεξιοῦ τῶν Ρώσσων, ὁ στρατηγὸς Νταβοὺ μὲ δύο μεραρχίες καὶ τριάντα πυροβόλα, ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀριστεροῦ των, ποῦ τὸ προστάτευαν τρία χαρακώματα ὀχυρωμένα μὲ πυροβολικό.

Ὁ ἀγὼν ἦταν σφοδρότατος. Ἀπὸ τὴς πρώτες ἀκόμη βολές, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἔπεσαν. Μία ὀβὶς ἐφόνευσε τὸν ἵππο τοῦ Νταβοὺ καὶ ἀνέτρεψε τὸν στρατηγὸ ἀναίσθητο. Ἀλλ' αὐτὸς μόλις συνῆλθε, θέλησε νὰ μείνη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν του.

Ὁ Ρῶσσος στρατηγὸς Μπαγκρατιὼν ὁδηγεῖ ἐμπρὸς νέους λόχους. Οἱ Γάλλοι ὁρμοῦν στὴ φωτιὰ μὲ ψυχραιμίαν θαυμαστήν. Τὸ πεζικόν των ριχνεται στὸ κέντρον κατὰ τοῦ μεγάλου προμαχῶνος, ποῦ πρέπει νὰ κυριευθῇ μὲ τὴ λόγχη, ὑπὸ τὸ πῦρ ἐννενήντα πυροβόλων.

Οἱ λόχοι τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Πέτρου βαδίζουν μαζὶ στὴν ἔφοδο.

Ὁ Ἰάκωβος στὴν παραφορὰ τῆς μάχης δὲν κυττάζει πιὰ τὸν ἀδελφό του.

Ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ σπαρακτικὴ ἀντηχεῖ. Μιὰ ὀβὶς ἄνοιξε μεγάλο κενὸ στὴ γραμμὴ τῶν Γάλλων. Ὁ Ἰάκωβος, μ' ἕνα προαίσθημα στὴν καρδιά, γυρίζει μὲ ἀγωνία ἀπερίγραπτη καὶ βλέπει σὲ λίγη ἀπόστασι τὸν Πέτρο, πληγωμένο ἀπὸ θραῦσμα ὀβίδος, νὰ ἐκτείνη ἀπελπιστικὰ τὰ χέρια, σὰν νὰ ζητάη βοήθεια. Ἡ πρώτη ὁρμὴ τοῦ νέου εἶνε νὰ τρέξη νὰ βοηθήσῃ τὸν Πέτρο του, ποῦ λίγες ὧρες πρὶν τὸν ἀγκάλιαζε μὲ τόση εὐτυχία.

Ἀλλοίμονο! Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα. Ν' ἀφήσῃ τὴ γραμμὴ 's αὐτὴ τὴν ὑπερτάτη στιγμὴ θὰ ἦταν λιποταξία. Αὐτὸς λιποτάκτης! Ὄχι, ποτέ, ποτέ!

Καὶ ὅμως σπαράζει τὴν ψυχή του ἡ φρικτὴ αὐτὴ σκέψις. Ὁ ἀδελφός του νὰ ξεψυχάη ἴσως λίγα βήματα μακρυὰ τοῦ καὶ αὐτὸς νὰ μὴ μπορῇ, χωρὶς νὰ παραβῇ τὸν νόμο, νὰ πάρη τοὐλάχιστον τὰ τελευταῖα του λόγια, γιὰ νὰ τὰ φέρη ἀργότερα στοὺς γονεῖς των, ἂν μιὰ μέρα τοὺς ξαναϊδῇ; Κλίνει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια, σὰν νὰ θέλη νὰ σβύσῃ τὴν αἱματηρὴ εἰκόνα. Τόσο τὸ συναίσθημα ποῦ δοκιμάζει, εἶνε ἀλγεινό. Καὶ μὲ ὁρμὴ δεκαπλασιασμένη ἀπὸ τὴν ἰδέα, ὅτι θὰ ἐκδικήση τὸν ἀδελφό του, χύνεται στοὺς ἐχθρούς.

Οἱ Γάλλοι εἶνε νικηταὶ στὸ κέντρον καὶ στὸ ἀριστερό. Μὲ μιὰ μεγάλη των προσπάθεια, ἡ ἐχθρικὴ ἄμυνα στὸν προμαχῶνα ἀρχίζει ἐπιτέλους νὰ διασπᾶται.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ πολεμήσουν ἀκόμη.

Στὶς ἑνδεκα τὸ πρωὶ τέλος πάντων εἰσέρχονται στὸν προμαχῶνα, στρωμένον μὲ πτώματα.

Ἡ νίκη εἶνε πλήρης.

Φαίνεται τώρα ἡ παλαιὰ ὁδὸς τῆς Μόσχας. Τὰ στρατεύματα μποροῦν ν' ἀναπαυθοῦν, πρὶν προσβάλουν τὴν ἱερὰ πόλι τῶν Ρώσσων. Εἶνε νικηταί.

(Ἕπεται τὸ τέλος) **ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ**

ΑΠΟ ΤΑ "ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΟΥΛΑ ΜΟΥ,,

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Μέσ' στὴν ἥσυχη βραδιά,
Στὴν πλατειὰ τὴν ἀμμουδιά,
Ποῦ οἱ ἀφροὶ τὴν βρέχουν,
Μὲ χαρούμενη καρδιὰ
Παίζουν τὰ καλὰ παιδιά,
Πάνω - κάτω τρέχουν.

Ἕνα βότσαλα πετᾷ·
Ἄλλο σκάβει δυνατὰ
Καὶ νερὸ γυρεύει·
Ἄλλο μὲ μικρὸ κουβᾶ
Φύκια πράσινα τραβᾷ,
Τάχα πῶς ψαρεύει.

Ἄλλο πέτρες κουβαλᾷ,
Βάζει, βγάζει καὶ χαλᾷ
Καὶ τὸ «φρούριο» χτίζει·
Ἄλλο «φοῦρνο» ἔχει χτιστὸ
Καὶ σκυφτό, γονατιστό,
Τὰ «ψωμιὰ» φουρνίζει.

Τυριὰ μ' ἄμμο νερουλή
Ἀπὸ φόρμα στρογγυλή
Ἔχει ἄλλο χυμένα·
Κι' ἄλλο σέρνει μὲ κλωστὴ
Μιὰ βαρκούλα πλαγιαστὴ
Μὲ πανιὰ βρεμένα.

Μὰ νυχτώνει πιὰ καλὰ
Κ' ἡ μαμμά, ποῦ πιὸ ψηλὰ
Καθιστὴ τὰ βλέπει,
Τοὺς φωνάζει δυνατά:
«Βράδυασε, παιδιά, ἀρκετὰ
Καὶ νὰ φᾶμε πρέπει».

Καὶ ἀμέσως τὰ παιδιὰ
Παραιτοῦν τὴν ἀμμουδιά,
Νὰ πλυθοῦνε πᾶνε,
Βάζουν καθαρὴ ποδιὰ
Καὶ μὲ εὔθυμη καρδιὰ
Κάθονται νὰ φᾶνε.

ΦΩΤΗΣ ΒΟΡΕΙΝΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Κλωβὸς δι' ἀνθρώπους

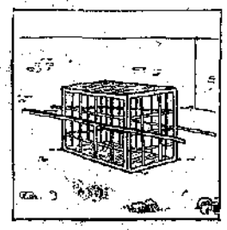

Εἰς τὴν Ἀργεντινὴν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, οἱ κατάδικοι μεταφέρονται ἀπὸ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν φυλακήν, ἢ ἀπὸ φυλακῆς εἰς φυλακήν, διὰ τοῦ κλωβοῦ, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Ὅταν τὸ διάστημα εἶνε μικρόν, ὁ κλωβὸς σηκώνεται ἀπὸ τέσσαρας ἀχθοφόρους. Ὅταν ὅμως εἶνε μεγάλον, ὁ κλωβὸς σύρεται ἀπὸ δύο μουλάρια. Καὶ φανταστῆτε πλέον τί ὑποφέρουν ἐκεῖ-μέσα οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι!..

Περίεργον εὕρημα

Εἰς τὸν λιμένα τῆς Μαργάτης, ἕνας ψαρᾶς ἀνέσυρε μὲ τὰ δίκτυα του μίαν φιάλην μὲ σίφωνα, ἐντελῶς σκεπασμένην ἀπὸ κογχύλια καὶ θαλάσσια φυτά. Εἰς τὸν μοχλὸν τοῦ σίφωνος ἦτο κολλημένον ἕνα μεγάλο σφουγγάρι! Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν τοῦ περιέργου τούτου εὑρήματος ἔγεινεν ἀπὸ φωτογραφίαν.

Ὡρολόγιον ἀπὸ ψωμὶ

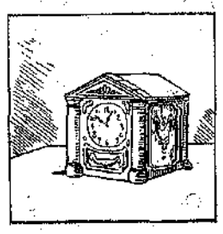

Ἕνας Ἰταλός, εἰς τὸ Μιλάνον, εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ κατασκευάσῃ αὐτὸ τὸ ὡρολόγι ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ κομμάτια ψωμιοῦ ξηραμένου. Οἱ τροχοί, ἡ πλάξ, εἰ δεῖκται, ὅλα εἶνε ἀπὸ ψωμί. Μόνον τὸ ἐλατήριον εἶνε χαλύβδινον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου διὰ τὸν Φάωνα

Trois aveugles ont un frère millionaire. Le millionaire meurt : on ouvre son testament et on s'aperçoit qu'il n'a jamais eu de frères. Qu' étaient-ce donc les trois aveugles par rapport au millionaire ?

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

β'.) Πρόβλημα

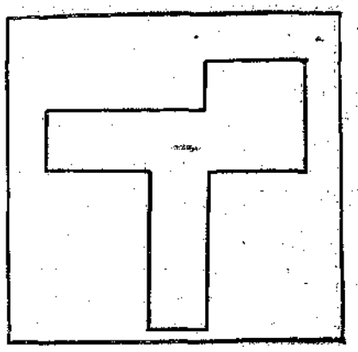

Ἰδοὺ ἕνα κομμάτι χαρτί. (Νὰ ντιγράψετε τὸ σχῆμα καὶ νὰ τὸ περικόψετε μ' ἕνα ψαλλίδι.) Πῶς θὰ διπλωθῇ, πῶς θὰ *τσακισθῇ* αὐτὸ τὸ κομμάτι, ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἕνα κουτὶ μὲ τὸ σκέπασμά του;

Λύσεις τοῦ 41ου φύλλου

α'.) Ὁ Γιάννης σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἥμισυ πρόσωπον τοῦ μαγείρου, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἀριστερόν του μάτι, τὴν μύτην του καὶ τὸν μύστακά του ὡς στόμα. — β'.) Ὅμηρος, Θουκυδίδης, Ἡρόδοτος, Σοφοκλῆς, Πλάτων, Ἰσοκράτης·— γ'.) L'union fait la force. Εἶχε σταλῆ ὑπὸ ὑπὸ τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους*.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Ἓν' ἀπόγευμα εἴχαμε συναντηθῇ ὁ *Χάων*, ἡ *Ἴρις*, ὁ *Ἀθηναῖος Ἱππότης* καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, σ' ἕνα κῆπο κάποιας θείας μου. Εἴχαμε παίξει ἀρκετά, ὅταν ἡ θεία μου φωνάζει ἔντρομος:

—Φάων, τρέξε κλεῖσε τὴν πόρτα, ἕνα κοπάδι τράγοι ἔρχονται!

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ κινηθῶ καὶ μπαμ ἀνοίγει ἡ πόρτα τῆς αὐλῆς καὶ μπαίνουν 5—6 τράγοι, μὲ κάτι κέρατα τόοσσα καὶ κάτι μούσια ἄλλα τόσα!

Ἀλήθεια θὰ εἶνε πολὺ φιλόμουσοι.

Ἐπῆγα λοιπὸν νὰ ὑπερασπίσω τὴν πορτοῦλα τοῦ κήπου, διὰ νὰ μὴ ἔμβουν μέσα (ἐνῷ οἱ γενναῖοι σύντροφοι μετὰ τοῦ *Ἀθηναίου Ἱππότου*, τῶσκασαν ἱππότικῶς) ἀλλὰ ὦ συμφορά μου! γλυστρῶ, πέφτω χάμω, καὶ περνοῦν ὅλοι οἱ τράγοι ἀπ' ἐπάνω μου, καὶ μπαίνουν στὸν κῆπο. Ἔ! ἔ! τί τραγικὸ ἔγεινε τότε ὁραβαῖ! ὑπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ κηπουροῦ καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς τῆς θείας μου! Οἱ τράγοι ἤρχισαν πανδαισίαν σωστὴν στὰ λαχανικά· ἀλλὰ συνελθόντες ἐκ τοῦ τρόμου, οἱ σύντροφοι συνεκρότησαν πρόχειρον πολεμικὸν συμβούλιον καὶ ἐπετέθησαν ἡγουμένης τῆς *Ἴριδος* (ἥτις ἀπὸ τὸν φόβον της ἤλλαξεν ὅλα τὰ χρώματά της) καὶ μὲ κάτι σχοινιὰ ἔδεσαν τοὺς τράγους. Τότε δηλαδὴ ἡ πανδαισία μετεβλήθη εἰς π α ν δ ε σ ί α ν. Μετὰ τὴν νίκην, περισυνέλεξαν τὸν μόνον τραυματίαν. Ἐμέ.

—Νὰ μὴν ἔχῃ μόνον σ υ ν ε π ε ί α ς ἡ πτῶσις σου.

—Σ υ ν α π ε ί α ς; εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια, ὄχι, ἀλλὰ ἴσως σ υ ν α π ι σ μ ο ύ ς.

Ὥστε ἤμην βαρέως πληγωμένος; Μὲ ἐπῆγαν σένα κρεββάτι, μοῦ ἔδεσαν τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια. Ἡ θεία ἔλεγε·

—Μά, παιδί μου, τῆς ἔφαγες ἀπὸ τοὺς τράγους;

—Σὰν Φ ά ω ν ποῦ εἶνε; εἶπεν ἡ Ἴρις.

—Ἀλλὰ τόσα παιδιὰ δὲν μπορέσατε νὰ τὸ προλάβετε;

—Τόσα παιδιά! ἔκαμεν ὁ *Ἀθηναῖος Ἱππότης*.

—Εἴμεθα τρεῖς κι' ὁ κοῦκος, συνεπλήρωσα.

—Ἀ φίλε μου, κάνεις λάθος! εἴμεθα τρεῖς καί... τὸ ψ α θ ά κ ι! λησμονεῖς ὅτι ὁ *Ἀθηναῖος Ἱππότης* φορεῖ ψαθάκι; εἶπεν ὁ *Χάων*.

Φάων

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, ἕνας Ἰσπανός, ὀνομαζόμενος Ἀντώνιος, ἦτο σκλάβος εἰς τὴν Τύνιδα.

Κερδίσας διὰ τῆς ἐργασίας του ἑκατὸν νομίσματα χρυσᾶ, τὰ ἔφερεν εἰς τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του; ὅστις ἦτο σκλάβος ὅπως αὐτός. Ὁ διοικητής, ἐκπληκτος, τοῦ εἶπε· «Ἀλλὰ διατί δὲν ἐξαγοράζεις τὸν ἑαυτόν σου;». Ὁ Ἰσπανὸς ἀπήντησεν: «Αὐθέντα, ὁ ἀδελφός μου δὲν γνωρίζει κανένα ἐπάγγελμα καὶ δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ χρήματα. Θὰ ἔμενε λοιπὸν εἰς δλη του τὴ ζωὴ σκλάβος. Ἐνῷ ἐγώ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, θὰ ἔχω συλλέξει τὸ ποσὸν ποῦ χρειάζεται διὰ νὰ ἐξαγοράσω καὶ τὸν ἑαυτόν μου». Ὁ διοικητής, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀδελφικῆς αὐτῆς ἀγάπης, ἠλευθέρωσεν ἄνευ λύτρων καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*

ΤΩΡΑ.....

Τώρα ποῦ ἡ ἀρχαία δόξα ἐγεννήθη
μὲ τὴς νέες νίκες καὶ κατεπατήθη
ἡ σκληρὴ σκλαβιά·

Τώρα ποῦ ἡ Ἑλλάς μας ἔγεινε μεγάλη,
Καὶ σὲ μέρη δοῦλα ἄρχισε νὰ θάλλῃ
ἡ ἐλευθερία·

Τώρα ποῦ ἡ πατρίς μας ἐδιπλασιάσθη
κ' ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὅλην ἐθαυμάσθη
ὁ στρατὸς αὐτῆς·

Τώρα ποῦ ἀνεστήθη νέος Μαραθῶνας
εἰς τὴν Δοϊράνη, μὲ πολλοὺς ἀγῶνας,
καὶ εἰς τὸ Κιλκίς.

Ἄλλος βίος, νέος κ' ἔνδοξος θ' ἀρχίσῃ.
Ἡ Ἑλλάς μας τώρα εὐτυχὴς θὰ ζήσῃ
ὡς ἡ παλαιά.

Καὶ κάθε παιδί της νὰ τὴν ἀναδείξῃ
θὲ νὰ προσπαθήσῃ, διὰ νὰ τῆς δείξῃ
πῶς τὴν ἀγαπᾷ!

Μέλλων Ἐφευρέτης

ΟΝΕΙΡΟΝ

(Στὴν Αὔραν τῶν Σπετσῶν).

Πηγαίνω πολύ, πολὺ συχνά, στὴν Ἀκρόπολι καὶ ὀνειροπολῶ. Ἐνθυμοῦμαι τοὺς προγόνους μας, τὴν δόξα ποῦ μᾶς ἄφησαν γιὰ κληρονομία, καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας βλέπω τὴν Ἀκρόπολι ὅπως ἦταν στὴν παλαιά, στὴν ἔνδοξη ἐποχή της... Προχθὲς τὸ βράδυ ἤμουν καθισμένη σὲ μιὰ πέτρα μέσα στὸν Παρθενῶνα καὶ σκεπτόμουνα: «Ὄχι ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ ἡ Ἑλλὰς νὰ δοξασθῇ ὅπως δοξάσθηκε ἄλλοτε!»

Ἔξαφνα μοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος ἐκινήθη καὶ ἐκύτταξα γύρω μου. Ἤμουνα πάλι μέσ' τὸν Παρθενῶνα· μὰ τὸν Παρθενῶνα ὅπως ἦτον ἄλλοτε, καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς εὑρίσκετο μπροστά μου. Ἀλλὰ τί λέγω ἄγαλμα; Ἦτον ἡ Προστάτις τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Μεγάλη Θεὰ ζωντανή καὶ ἐν ᾧ τὴν ἐκύτταζα ἐκθαμβος, μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

«Ἡ Νέα Ἑλλὰς ἐδοξάσθη ὅσον καὶ ἡ Ἀρχαία καὶ θὰ δοξασθῇ ἀκόμα πολύ. Ἡ Δόξα καὶ ἡ Νίκη τῆς πλέκουν ἀδιάκοπα νέα δάφνινα στεφάνια, καὶ θἄρθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν.....»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη μακρόθεν ἦχος κώδωνος καὶ ἡ θεὰ ἐξηφανίσθη. Ἐκύτταξα τότε ὁλόγυρά μου. Ὁ ἥλιος ἔδυε καὶ μὲ τὰς τελευταίας του ἀκτῖνας ἐχρύσωνε τοὺς μισογκρεμισμένους στύλους τοῦ Παρθενῶνος. Οἱ λίγοι ἄνθρωποι ποῦ ἦσαν στὴν Ἀκρόπολι ἔφευγαν, καὶ ἠκούετο ἀκόμη ὁ μακρινὸς ἦχος τοῦ κώδωνος ποῦ κτυπάει κάθε μέρα ὅταν κλείνῃ ἡ Ἀκρόπολις.

Ἦταν ὄνειρο...

Βαλκανικὴ Συμμαχία.

Η ΨΙΨΙΝΑ ΜΟΥ

Σᾶς συστήνω τὴν Ψιψίνα μου. Εἶνε μιὰ χαριτωμένη μαύρη γατούλα, μὲ ἄσπρη τραχηλιά, καὶ μὲ ἄσπρα μακρυὰ γάντια σ' ὅλα τὰ πόδια.

Ἔχει δὲ ὅλα τὰ προσόντα, ποῦχει μιὰ γάτα ἀξιαγάπητος. Κάθε πρωΐ, θἄ μπῇ στὴν κάμαρά μου, θὰ πηδήσῃ στὸ κρεββάτι μου, καὶ θἀρχίσῃ νὰ τρίβεται πάνω μου, ὡς ὅτου νὰ ξυπνήσω.

Ἀλλ' αὐτὰ συμβαίνουν τὸ καλοκαίρι. Τὸν χειμῶνα μοῦρχεται σιγά-σιγά, σηκώνει μὲ τὸ πόδι της τὸ πάπλωμα, χώνεται ἀποκάτω, καὶ γλυκοκοιμᾶται. Καμμιὰ φορὰ ὅμως, σηκώνομαι πρίν, ὅταν δὲ κατεβαίνω τὴ σκάλα, καὶ μὲ δῇ, ἀνεβαίνει τρέχοντας ὡς τὴ μισὴ σκάλα, νὰ μὲ προϋπαντήσῃ, καὶ κατεβαίνει μαζί μου, τρίβωντας τὸ κεφάλι της στὰ πόδια μου.

Πρὸς τούτοις, ἔχει καὶ τρόπους ἀριστοκρατικούς. Ποτὲ της δὲν τρώγει μὲ τὴ γλῶσσα της, ἀπ' τὸ πιάτο. Ἀ! μπά! Ἡ γάτα μου δὲν καταδέχεται ποτὲ νὰ φάγῃ ἔτσι, παίρνει μὲ τὸ κοδαράκι της τὸ φαγί, καὶ τὸ φέρνει μὲ μεγάλην εὐγένειαν στὸ στόμα της. Καθὼς βλέπετε, ὁ πολιτισμὸς ἄρχισε νὰ ἐκτείνεται καὶ μέχρι τῶν ψιψινῶν.

Τὸ βράδυ πάλι, ἀὰν κτυπήσῃ ἡ πόρτα καὶ εἶνε ὁ ἀδελφός μου, ἡ γατούλα μου πρώτη εὑρίσκεται ἐπὶ ποδός, καὶ τρέχει νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, μὲ χίλια χάδια.

Καὶ τώρα πέστε μου, εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἀξιαγάπητος ἡ Ψιψίνα μου;

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητής.— Ποῖα εἶνε τὰ εἴδη τοῦ λόγου, Λουδοβίκε Μπετόβεν;

Ὁ Λουδοβίκος Μπετόβεν ποῦ τοῦ ψιθυρίζουν:—Ὁ πεζὸς λόγος καί...

—Λαμπρά, καὶ ποῖος ἄλλος;

—Ὁ ἔφιππος, κύριε καθηγητά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1913.

ΔΙΑ τὸ αἰώνιον ζήτημα τῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει σήμερον ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία*: «Εὑρίσκομαι εἰς τὴν δυσάρεστον περίπτωσιν νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸν *Φάωνα*, ὅτι τὰ λαμβάνοντα μέρος εἰς τὴν κίνησιν κορίτσια δὲν εἶνε ὀλιγώτερα τῶν ἀγοριῶν. Ἀλλὰ πάλιν, δὲν εἶνε λάθος τῶν ἀγοριῶν νὰ ἔχουν ψευδώνυμον καὶ νὰ μὴν λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν; Ἐπειδὴ ὅμως δὲν νομίζω, ὅτι τὰ κορίτσια εἶνε ὀλιγώτερον ἐξυπνα ἀπὸ τἀγόρια, ἐξάγω τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ λαμβάνοντα μέρος εἰς τὴν κίνησιν κορίτσια ἐργάζονται μὲ ὀλιγώτερον ζῆλον ἀπὸ τἀγόρια, καὶ αὐτὸ εἶνε μεγάλη, ντροκή. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ πῇς σὲ ὅλα ἐν γένει τὰ κορίτσια ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθοῦν μὲ ζῆλον κτλ.» Νά, ποῦ τοὺς τὸ λέγω. Ἂν τὸ ἀκούσουν ὅμως καὶ τ' ἀγόρια, τότε τί γίνεται;

Νὰ καὶ τὸ *Σβυστό μας Κανδῆλι* ποῦ εἶχε τόσον καιρὸν νὰ φανῇ. Σήμερον μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Ἀβουκίρ, μίαν ἐξοχὴν τῆς Ἀλεξανδρείας. Καὶ μοῦ τὴν περιγράφει τί ὡραία! Ὅσον δεύτ τὸ ζήτημα, τὸ *παραπάνω*, ἀποφαίνεται ὡς ἑξῆς: «Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὰ ἀγόρια παίρνουν περισσότερα βραβεῖα καὶ ὅτι γράφουν συχνότερα εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. ἀπὸ μᾶς τὰ κορίτσια. Ἐμεῖς ὅμως παίρνομεν τὰ μεγαλήτερα βραβεῖα καὶ γράφομεν τὰ ὡραιότερα εἰς τὴν Σελίδα. Οὐκ ἐν τῷ πολὺ τὸ εὖ. Τί ἀπαντοῦν εἰς τοῦτο τ' ἀγόρια;» Νὰ ἰδοῦμε!

Ἀλήθεια, *Μπουμπουλίνα*, αὐτοὶ ποῦ ἀνακατεύουν στὴν ὁμιλία τους καὶ γαλλικὰς λέξεις, ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἑλληνικαί. Ἀλλ' ἔγνωσε; ὅτι αὐτὸ εἶνε πλάνη ἢ πρόφασις. Δι' ὅλα τὰ πράγματα ὑπάρχουν σήμερον ἑλληνικαὶ λέξεις, καὶ αἱ ξέναι ἀκόμη, τὰς ὁποίας μεταχειριζόμεθα μὲ κατάληξιν ἑλληνικήν, θεωροῦνται ἑλληνικά!. Ἄμα δὲν θέλῃ ἢ δὲν ξεύρῃ κανεὶς νὰ πῇ «στὴν αἴθουσα» θὰ πῇ *αστὸ σαλόν*· μόνον ὅμως ὁ ξενομανὴς θὰ πῇ *«τὼ σαλόν»!!*

Γράφε μου λοιπὸν πιὸ τακτικὰ τώρα, *Περουζέ*. Κ' ἐγὼ ἐπίσης δὲν σὲ εἶχα λησμονήσῃ. Ἡ καϋμένη ἡ γιαγιά, τόσον νέα γυναῖκα!.. Ἀλλὰ ξεύρεις, οἱ ἰατροὶ ἀπελπίζουν καμμίαν φορά, ὁ Θεὸς ὅμως ὄγι...

Τώρα πλέον εἶνε ἀργά, *Φάων*. Ὑπολείποντται δέκα μόνον φυλλάδια, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χωρέσῃ ἐκτενὲς διήγημα. Θὰ περιορισθῶ εἰς σύντομα, ποῦ νὰ βαστοῦν 2-3 φύλλα, καὶ τὸ ἐρχόμενον βλέπομεν. Αἰτία ὁ «Μικρὸς τζόκεϊ» ποῦ εἶνε πολὺ ἐκτενὴς καὶ πρέπει ἀφεύκτως νὰ τελειώσῃ μὲ τὸν τόμον.

—Ναί, καὶ ἡ *Γαλάτεια* ἔχει προδιβασθῇ πρὸ πολλοῦ εἰς συνεργάτιδα. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τώρα; Καιροὺς ἔχω νὰ λάβω τίποτε δικό της.

Ὁ *Λουδοβίκος Μπετόβεν* μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Κηφισιά, ὅτι θαυμάζει ὡς ποιήτριαν τὴν *Κρητικοπούλαν*. «Πόσο βαθειά, λέγει, θὰ εἶνε στὸ μυαλό, στὴν καρδιά... Γιατὶ νὰ μὴ τὴ γνωρίσουμε; Παίρνω λοιπὸν κ' ἐγὼ τὸ θάρρος, μαζὶ μὲ τὸν *Τέλλον Ἄγραν*, νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ στείλῃ τὴ φωτογραφία της»

Ὁ *Τέλλος Ἄγρας* ὅμως διαμαρτύρεται, ὅτι δὲν ἐζήτησε αὐτὸς τὴν δημοσίευσιν τῆς φωτογραφίας τῆς *Κρητικοπούλας*. Ἤθελε μόνον νὰ πῇ: «τοῦς δὲν ἐζητήθη καὶ αὐτῆς ἡ φωτογραφία, ποὺ εἶνε ἀνωτέρα του ὡς συνεργάτης, καὶ ἀπολαύει θαυμασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως περισσότερον ἀπὸ αὐτόν; Πολὺ καλά!

Ναί, *Φθινοπωρινὴ Λύσις*, καὶ εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο μοῦ στέλλει κανείς, παντοῦ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ ὄνομα πρέπει νὰ εἶνε ἀχώριστα. —Ὥστε τώρα, πρέπει νὰ περιμένω νὰ πᾷς στὴν Πόλι.

Ἡ *Ρεζεντὰ* ἔκαμε μετακόμισιν ἀπὸ δωμάτιον εἰς δωμάτιον. Συγχρόνως ἐδιάβασεν ἕνα γρονογράφημα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὰ «Παλιὰ χαρτιά». Ἔτσι λοιπὸν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ μοῦ περιγράψῃ εἰς τὸ ὡραιότατον γράμμα της, ὅλην τὴν συγκίνησιν ποῦ τῆς ἐπροξένησαν τὰ «παλιὰ της χαρτιά», τὰ ὁποῖα ἀνεκάλεσε κατὰ τὴν μετακόμισιν. Ἀλήθεια, βλέπει κανεὶς ὅλην του τὴν περασμένην ζωὴν μέσα εἰς ἐκείνους τοὺς σωρούς!..

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου*, *Μέλλων Ἐφευρέτης*, *Σαραντάπορον* καὶ *Δωδωναῖος* (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὴν ἐξοχὴ» τῆς *Γαλήνης*· — «Στὴ Βενετία» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*·—«Στ' ἀμπέλια τοῦ παπποῦ» τῆς *Αὔρας τῶν Σπετσῶν*·—Διάφορα τοῦ *Πόθου τῆς Ρόδου*, τῆς *Μπουμπουλίνας*, τοῦ *Μέλλοντος Ἐφευρέτου* καὶ τοῦ *Κύματος*.

Ἀπορρίπτονται: «Στὸ πέρασμα τοῦ νεροῦ»·— «Καινούριο κοσκινάκι μου»·— «Προανάκρουσμα» (ὅλ' αὐτὰ ἔκτενῆ· οὔτε τὰ ἐδιάβασα!)—«Ὁ Χειμῶν» (ἄτεχνον·)—«Ἀπὸ τὸ Λεξικόν μου» (μίμησις ἀνεπιτυχής·)—«Μικρὰ Ἐπιθεώρησις» (ἀκατάλληλον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἥρως τοῦ 1913*, α. *Ἀγράμπελη α.* (Ν Κ) *Πρίγκιψ τῆς Ζουρλαμάρας*, α. [Ζήτω ἡ Νέα Ἑλλὰς) *Μπαλάσα τοῦ Γαριβάλδη*, κ. (Ζήτω ἡ Νέα Ἑλλὰς) *Ναπολέων τοῦ 1913* α. (Γ.Ε.) *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, α. *Ἀκτὶς Χ.* κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Λεσβία Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Βολιώτικο Κεράσι*, *Ὀδεσσίταν*, *Νοσταλγοῦσαν Χιωτοπούλαν*, *Βίκ Φάλμπερ*, *Μικρὰν Ἀριστοκράτισσα*. *Σανθὴν Ποιπό*, *Αὔραν τῆς Πριγκίπου*, *Αὔραν τοῦ Ἀναύρου*· — *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* (0) μὲ *Σπάθην τοῦ Βουλγαροκτόνου*, *Κρητικοπούλαν*, *Ἄγνωστον Χ*, *Κάρμεν*, *Συλφίδα*, *Νιόβην*, *Τσούχραν*, *Τσουνκίδα*, *Φάωνα*, *Χάωνα*, *Ρεζεντάν*, *Γλυκοχάραμα*, *Γαλάτειαν*, *Συλβίαν*, *Κῦμα*, *Ὠραιοπλθῆ*, *Μιμόζαν*, *Μινιόν*·—ἡ *Ἀγράμπελη* (0) μὲ *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, *Σωφραζέτταν*, *Ἔαρ*·— τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (0) μὲ *Κατσαρὸ Σκυλάκι*, *Σανθὸ Διαβολάκι*, *Τσούχραν*· — ὁ *Νικηφόρος Ἔλλην* (0) μὲ *Στενὰ τῆς Κρόνας*, *Τυχοδιώκτιδα*, *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον* (ἔστειλα·) *Γαλήνην* (ἔχει καλῶς· περιμένω·) *Ἥρωα τοῦ 1913* (ναί, νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ καὶ χωρὶς καμμίαν δειλίαν·) *Ἀνθισμένην Βαμβακιὰν* (χαριτωμένο καὶ τοῦτο τὸ γραμματάκι σου· τὸ ἄλλο τὸ ἔδωσα νὰ τυπωθῇ διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, καὶ θὲ τὸ ἰδῇς προσεχῶς·) *Νέαν Γενεὰν* (ἔ, μὰ τί νὰ γίνῃ! τὸ λαμβάνεις τὴν ἡμέραν ποῦ τὸ λαμβάνουν ὅλοι· ὅσα Εὔσημα παίρνεις, νὰ τὰ σημειώνῃς εἰς ἕνα χαρτὶ καὶ νὰ μοῦ στείλῃς αὐτὴν τὴν σημείωσιν, ὅταν θὰ σοῦ τὴν ζητήσω· δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὁδηγόν;) *Δοξασμένην Ἑλλάδα* (κανεὶς δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰ πέντε δέκατα, ἀλλὰ ὅλοι φιλοτιμοῦνται νὰ στέλλουν ὅσας λύσεις εἰμποροῦν· διότι εἶνε καὶ ἡ δόξα, εἶνε καὶ τὰ εὔσημα·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* [ἔχει καλῶς· πὲς χαιρετίσματα στὴν *Αὔρα τῆς Πριγκίπου* καὶ περιμένω·) *Κραυγὴν Νίκης* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μεγάλην Καρδιὰν* (ἀ, μὰ θὰ ζηλέψω!.. εἶπαμε νὰ γράφῃς τῆς *Κρητικοπούλας*, ὄχι ὅμως τόσα πολλά, ὥστε νὰ μὴ σοῦ μένῃ πλέον καιρὸς γιὰ μένα!..) *Ἥρωϊκὸν Δρίσκον* (τὰ μικρὰ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰς Ἐγκρίσεις· σοῦ λέγω ὅμως, ὅτι τὸ ἀνέκδοτόν σου ἀπερρίφθη, διότι τὸ ἤξεις ἀν ἐδημοσίευσα καὶ ἄλλοτε·) *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (ἔστειλά·) *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (εἶχον πλέον σταλῇ·) *Ἐλληνικὴν Θεότητα* (καὶ οἱ δύο εἶνε δυνατοί· ποῖος εἶνε δυνατώτερος, θὰ τὸ μάθωμεν μόνον στὸ τέλος·) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (βεβαίως ἔλαβα·) *Νικηφόρον Ἔλληνα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17ην Σεπτεμβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1913 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἐπάστου φυλλαδίου, ὁσαδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀπαράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφιά των, καὶ 20 λεπτοὺς οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 21ης Δεκεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

457. Λεξίγριφος.

Εἰς ἀγρὸς καλλιτέχνης
Παρευθὺς θ' ἀναστηθῇ,
Μ' ἕνα σύμφωνον τῶν Γάλλων
Μετοχὴ ἂν ἑνωθῇ.
—Τίποτ' ἄλλο;—Καὶ ἀκόμη
Ἂν ὁ λύτης κατορθώσῃ,
Μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Εἰς τὸ τέλος νὰ τοῦ δώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους.

458. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου·
Ἂν μ' ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Εἰς τὴν θάλασσαν θὰ μείνω
Καὶ θὰ κινηθῶ συνάμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

459. Τονόγριφος.

Τὸ συμπέρασμά σου, λύτα,
Θὰ ἐκφράσῃς μὲ αὐτό.
Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Εἶνε φοβερό! φριχτό!

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδιοῦς Χρ. Σουβαλτζῆ

460. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1	=	Αὐτοκράτωρ
2 3 4 5 5 7 1	=	Ἀρχαῖος θεός.
3 2 1	=	Ἀρχαῖος θεός.
4 3 5 4 1	=	Χρήσιμον ἐν πολέμῳ.
5 6 7 1	=	Ζῶον.
6 2 1	=	Σύνδεσμος.
7 1	=	Μετοχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος

461. Ἀστήρ.

* * * Ν ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νὰ ναγινώ-
* * * Α * * * σκωνται: ὁριζοντίως, ἀρ-
* * * χαῖος γεωγράφος· καθέ-
* * * τως, μικρὰ πόλις τῆς Πε-
* * * λοποννήσου· διαγωνίως
δὲ στρατιωτικὸν σῶμα καὶ ἀξιωματικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

462. Δικτυωτόν.

Τὸ πρῶτον εἶνε πόλις
εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.
Τὸ δεύτερον ἐπίσης
Πόλις στὴν Θεσσαλίαν.
Εἷς ἀριθμὸς στὸ τρίτον
Νὰ ἔμβῃ κατορθώνει,
Καὶ γεωργοῦ ἐργαλεῖον
Τὸ σχῆμα συμπληρώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωικῆς Σάμου

463. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

Ὁ διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ....;
Ὁ Μαθητής: — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.
— Μπᾶ! Καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη;
— Ὁ.... ἡ..... τό.....
— Μὰ τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε Ἀπόστολος, τὸ θηλυκὸν σῆμα καὶ τὸ οὐδέτερον νόμισμα!

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Δ. Πίσση

464. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Μεσοστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μίαν τῶν Χαρίτων, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα μέρος τοῦ σώματος, καὶ τὰ μεσαῖα κριτὴν τοῦ Ἅδου:

1, Χώρα τῆς Βαλκανικῆς· 2, Χώρα τῆς Αὐστρίας, ἄλλοτε βασίλειον· 3, Ὄρος τῆς Μ. Ἀσίας, γνωστὸν καὶ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς· 4, Ἐπίθετον· 5, Ἄνθος εὐώδες· 6, Πόλις τῆς Κεφαλληνίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

465. Φωνηεντόλιπον

* – μσκ – ψν – τν – νν – κ – κτπρν – τ – πθ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδους

466. Γρῖφος

Η / μέλι Α Ν Κ τὰς / τὰς κολίας

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 28-29

297. Παράσημον (παρά, Σίμων.)—298 Ροδάκινα (ρόδα, κοινά.) 299. Κυπρῖνος-Κύπριος. —300. Λιχανός-χαλινός.

301. **ΔΗΛΟΣ** / **ΜΗΛΟΣ** / **ΣΥΡΟΣ** / **ΣΑΜΟΣ** / **ΠΟΡΟΣ** 302-303. 1, Ὁ ποῦς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 2, Ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος.—304-305 1, Ἡ Τροία (τρία) ἢ τὸ *Αἶξ* (ἑξ). 2, Ὁ κύπρος τοῦ Λέοντος.—306. ΠΑΡΟΣ-ΑΘΗΝΑ (ΠΑρις, Ἀθῆναι, ΡΗνος. Ὄνος, ΣΑπφώ.)—307. Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ *λαοῦ*.—308. *Ἡ πατρὶς ἐμεγάλωσεν* (εἶπα τρίς-ε μὲ γαλ-ῶς ἐν.)

309. Λάτος (λᾶ, Ἴος.) — 310. Ψήμη (ψῖ, μῖ.)— 311. Ἄρατος-ἄρτος.—312. Ὁ Παῦλος, ἡ παύλα.

313. **ΚΩΣ** / **ΩΡΟΣ** / **ΣΟΛΩΝ** / **ΣΩΜΑ** / **ΝΑΙ** 314. Ὑμηττός (ΜΙΜΗ ΤΟΣο..)—315-319. Διὰ τοῦ Λ: *χωλός, σάλος, ἅλμα, Οὐράλια, ἅλμη.*— 320. ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΠΙΝΔΑΡΟΣ (ΣαΠφώ, ΟρΓανος, ΦόΝος, ΟἰΔίπους, ΚΛΑδος., ΛέΡισσα, ΗρΟδοτός, ΣηΣτός.)—321, Κάλλιον ἀρχὰ παρὰ ποτέ. —322. *Ἓν σὺν ἓν ἴσον δύο, ἐπὶ ἐννέα, ἴσον δέκα ὀκτώ.* (ἓν σὺν ἓν = εἷς ον δύο - ἐπὶ ἐν εα ἴσον - δέκα ὀκτώ.)

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσιν ἀρτίαν μόρφωσιν εἰς τὰ τέκνα των, ἄνευ διαταράξεως τῆς ὑγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν εἰς οἱονδήποτε σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἔναντι τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου **Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ** τὸ ὁποῖον κατηρτίσθη ἐπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ παιδία ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, αἴθουσαι εὐρεῖαι μεσημβρινάι, κῆποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα ὁπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ κρῆναι, Lown Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστάσεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπίπλωσις πολυτελής, προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπίβλεψις ἐνδελεχής, λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν οἰκοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γένει θαυμάσιον, καθιστῶσι τὸ Β' Τμῆμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ἓν ἐξοχικὸν Ἐλβετικὸν Ἐνοικεῖον, τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8ξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Εἰς τὸν ἀναχωροῦντα ἐντεῦθεν ἀγαπητὸν ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργῶν Ι. Χατζηγιάννην εὔχομαι, καλὸν κατευόδιον.

Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (Π' 395)

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1913

Σὲ συγχαίρω, ***Λουδοβίκε Μπετόβεν***, διὰ τὸ περγαλεῖό σου, καὶ τ' ἄλλα κατορθώματά σου.—***Βαλκανικὴ Συμμαχία.***

Γράμματόσημα! **Προσοχή!** Ἀπέναντι 500 γραμματοσήμων Ἑλλάδος 1911—1912, ἐν καλῇ καταστάσει, στέλλω θαυμασίαν συλλογὴν 100 γραμματοσήμων διαφόρων: Παναμᾶ, Παραγουάης, Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν Ἀποικιῶν, Ἀμερικανικῶν κρατῶν κτλ., ἄνευ οὐδενὸς κοινοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἢ ἄλλου! Μόνον ἐκλεκτὰ γραμματόσημα!! Γράψατε ἀφεύκτως σήμερον. Antony Joachimopoulos. British Post Office. Constantinople.

Ψηφίσατε τὸ ὑπέρογον ψευδώνυμον ***Στέφανο στὴ Γαλανή μας***, ὅλοι καὶ ὅλαι.

Ψηφίσατε πάντες τὸ ἀληθῶς ὑπέρογον ψευδώνυμον: ***Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι***

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσμανος 1913

Δηλοῦμεν ὅτι ἀνήκομεν εἰς τὴν ἐξασφαλίσασαν τὰ πρωτεῖα τοῦ ἐφετεινοῦ δημοψηφίσματος «*Νέαν Ἑλλάδα*». — ***Πρίγκιψ τῆς Ζουρλαμάρας, Ἥρως τοῦ Δρίσκου, Ἀνδρεῖος Ἐρυθροχίτων, Μπαλάσκα τοῦ Γαριβάλδη, κτλ. κτλ.*** *(Π', 402)*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ

Ὑποψηφία τῆς Γ' Τριμηνίας,

Ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς πανισχύρου «***Νέας Ἑλλάδος***». *(Π' 403)*

Ὅλοι ψῆφο στὸ

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Παρὰ οἰκογενείᾳ καλλίστῃ, γίνεται δεκτὸς οἰκότροφος μαθητὴς 13—15 ἐτῶν ἢ μαθήτρια. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

«Νίκη» καὶ σύμμαχοι, διατί δὲν ἀπαντᾶτε;—***Διαπλασιακός.*** *(Π' 405)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 457).

ΑΘΗΝΩΝ: Αἴλα Κέλμα, Μαρία Α. Βρυώνη, Π. Σπανός, Ἰουλία Καλύβα, Ν. Μεταξᾶς.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Νικηφόρος Ἑλλην, Σαραντάπορον.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Νικ. Γ. Παπᾶς.
ΒΟΛΟΥ: Κων. Ι. Πανᾶς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης, Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΙΘΑΚΗΣ: Ἰουλία Ν. Μερκάτη.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰωαν. Σ. Γκάνιος, Κων. Γ. Σταυρίδης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Ι. Τσιντζιρας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δόμνα Τσόρη.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ; Ἥρως τοῦ 1913, Αὔρα τῆς Πρινγκίπου.
ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Κυπριακὴ Ἀκτή.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Σημαία τοῦ 8ου.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο (10.41).
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀττικὴ Δύσις.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις Π. ΣΠΑΝΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 βιβλίου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 *(οἱ ἑξῆς: **4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23**)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 *οἱ ἑξῆς: **1, 8, 9, 11, 12, 14, 24***, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1912, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Ἐξεδόθη ὁ Πρῶτος Τόμος τοῦ
"ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ"
καὶ ἑτοιμάζεται ὁ Δεύτερος

Τυπ. ... Ἀθηνῶν ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀνίων Θεοδώρων.—2494